

Dit is het verhaal van mevrouw Heuvelman.

Zij werd geboren in Hoek van Holland, als Alida Hofland, op 29 september 1926.

Vader was Arie Hofland, moeder Jantje Holtrop. Ze had ook nog een zus.

Na de lagere school bezocht ze de MULO. Daarna was ze graag naar de kweekschool gegaan, maar haar ouders vonden het reizen met de trein naar Rotterdam te gevaarlijk. Het was immers oorlog.

In 1943 werd het ook in Hoek van Holland te gevaarlijk en moest het gezin verhuizen naar Rotterdam- Zuid, waar ze een woning kregen toegewezen in Tuindorp de Vaan.

Zij volgde een jaar een handelsopleiding en ging daarna werken bij de RVS.

Daar deed ze de ervaring op die haar later nog goed van pas zou komen!

Zij kreeg verkering met Adrianus Dirk Heuvelman, een Capellenaar, die het beroep van zeeman had gekozen. Hij werkte bij verschillende scheepvaartmaatschappijen, het laatst bij de Havenlijn die op Zuid-Amerika voer, en was vaak voor langere tijd op zee. In 1951 zijn ze getrouwd. Het was toen nog volop woningnood en er werd een plekje in het ouderlijk huis ingeruimd. Het was in die tijd de gewoonte dat een vrouw die trouwde ontslagen werd! Dus daar zat de nieuwe mevrouw Heuvelman en verveelde zich de hele dag! Ze was dan ook blij toen het eerste kind, een dochter, werd geboren. Nu had ze een baby om voor te zorgen en mee te gaan wandelen. En zelfs voor het kindje was bij haar ouders een eigen kamertje. Maar toen in 1959 de tweede zich aankondigde was het huis echt te klein.

Omdat haar man uit Capelle aan de IJssel kwam werd daar naar een woning uitgekeken. Mevrouw Heuvelman wilde eigenlijk helemaal niet in Capelle wonen! “Als ik bij mijn schoonouders op bezoek kwam en ik stapte uit de bus keek iedereen je aan! Wie is dat nou weer en waar gaat ze naar toe? Als de dokter langs kwam was het: Daar gaat de dokter. Wie zou er ziek zijn? Overal zag je koeien en de kikkers kwaakten in de sloot. Ja, dat is landelijk, maar ik hield er niet van! “.

Ze kregen een flat toegewezen aan het Meidoornveld. Een flat waren ze ook helemaal niet gewend maar ze hadden het geluk dat iemand zijn huis wilde ruilen, zo kwamen ze in de Johan de Witstraat terecht, waar mevrouw Heuvelman nog steeds woont! Dat was een heel geregeld en als zeemansvrouw stond ze er alleen voor. Gelukkig kreeg ze hulp van haar schoonvader. “En zelf was ik ook geen doetje!”. In die tijd zag het er wel anders uit, er was nog niet zo veel gebouwd en ze kon vanuit haar huis de hele Slotlaan tot aan de 's Gravenweg overzien. Toen haar man niet meer voer en in de haven ging werken zag ze hem al van verre aankomen op zijn brommer. Alleen het huis van dokter Schaefer stond op de hoek, en verder had je de Frans Hals straat, waar familie van haar woonde. Capelle zag er toen heel anders uit! Ook het Slotplein was er nog niet. Wel de muziektent in het plantsoentje onder aan de dijk. Dat was gezellig!

Toen de beide dochters op de lagere school zaten, de Slotschool van mijnheer Cupedo, wilde de jonge moeder wel weer eens iets anders doen dan het huishouden. Maar ze wilde toch ook haar kinderen goed kunnen opvangen na schooltijd. Twee jaar zat ze in de gemeenteraad voor de PvdA. Van 1964 tot 1966. Men wilde zo graag een vrouw in de raad, dat er een paar mannen zich hadden teruggetrokken, zodat zij, min of meer tot haar schrik, plotseling werd gekozen. Dat viel een beetje tegen, veel avonden werk, lid worden van commissies en subcommissies, veel praten. “Hoewel dat mij goed afgaat”, zegt ze zelf, met een lachje.

Ook waren er vrouwengroepjes van de PvdA, de Rooie vrouwen bijvoorbeeld. Daar moest ze ook heen. En omdat er in die tijd veel gebouwd werd kreeg ze te maken met vergunningen en grondprijzen! Na twee jaar kwamen er verkiezingen en hield ze het voor gezien.

Ze ging solliciteren, bij Feenstra, de betonfabriek

Helaas, alleen maar banen voor hele dagen, en ze wilde van haar kinderen geen sleutelkinderen maken. De heer van der Vaart, waarmee zij haar sollicitatiegesprek voerde, had wel een idee. Hij zat in het bestuur van de NUTS Muziek en Balletschool. Daar werd dringend iemand voor de administratie gezocht, voor een uur per dag!

En zo is het gekomen!!

Ter hoogte van het Slotplein, ongeveer waar nu de winkel van Bonte is, stonden houten gebouwtjes. De ene helft was van de gemeente, de andere helft was het "kantoor" van de muziekschool. Daar huisde de nieuwe administratrice en ook de directeur. Met een houten tafeltje en dito stoel en een geleende schrijfmachine, een Olivetti, is in 1966 haar loopbaan begonnen.

De lessen werden door heel Capelle verspreid gegeven, meestal in scholen.

Zij maakte de roosters en berekende de salarissen. Omdat de directeur vaak ziek was nam ze ook veel van zijn taken over. Er waren toen bijna honderd leerlingen.

Waar nu het Kruispunt is, stond een houten school, en die kwam in 1968 leeg. Opeens waren er acht lokalen om les in te geven. Het was wel een vervallen boel. In de lokalen stonden grote oliekachels, die werden 's morgens door een oud mannetje aangestoken en dan zag alles zwart! Het was een bloeiende muziekschool en er kwamen steeds meer leerlingen. In 1973 werd het de Gemeentelijke Muziekschool. Doordat de gemeente de salarissen ging uitbetalen kreeg mevrouw Heuvelman het een stuk makkelijker.

Er kwam steeds een wethouder in het bestuur, zoals de heer Ibelings, de heer Bruil, mevrouw Boerkamp en de heer Derksen.

Toen er weer een tekort aan lokalen ontstond viel het oog op de van Capellenstichting, waar de laatste bewoners net naar de Roo van Capelle verhuisd waren. Het gebouw zou een culturele bestemming krijgen, dus dat kwam goed uit! Mevrouw Heuvelman ging erheen, met Lenie Booij en de heer Derksen. Zij zagen het wel zitten en verdeelden alvast de lokalen! Met een paar instrumentgroepen zijn ze er begonnen, onder verantwoordelijkheid van de heer Derksen. Zij moet nog lachen, als ze dit vertelt!

Later werd het officieel de Capelse Muziekschool. Natuurlijk moest er eerst wel wat verbouwd worden en geluidwerend gemaakt. Er liepen ook nog kippen in de tuin, die werden gevoerd door ene Alie, hoe dat afgelopen is weet mevrouw Heuvelman niet. In ieder geval waren ze opeens verdwenen.

In 1979 zijn ze erin getrokken, dat was heel luxueus na de voorgaande jaren. Er waren toen wel duizend leerlingen, het koor meegerekend! Bij de officiële opening werden ook de drie laatste bewoners uitgenodigd. De heer Ibelings had er een opgehaald en bracht hem in de rolstoel binnen. Ze sloegen linksaf naar de aula, maar de man protesteerde geschrokken. Linksaf, dat mocht niet, want daar zaten de vrouwen!

Mevrouw Heuvelman is vijftig jaar in dienst geweest. Zij kende er alles en iedereen. Er was weinig verloop, en de mensen bleven er jarenlang werken. Docenten gingen tussen de

middag mee een boterhammetje eten, als het zo uitkwam. Ze hoorde hun geluk en hun narigheid aan. Ouders kwamen goede raad bij haar halen, leerlingen verwachtten van haar een complimentje. Soms waren er concerten die door docenten werden gegeven, daar ging ze altijd naartoe. Natuurlijk werd na afloop naar haar mening gevraagd. 'Jullie zullen wel je best hebben gedaan', zei ze soms, 'Maar ik vond het niet mooi! '.

Ook de computer deed zijn intrede in haar leven! Samen met de artistiek- pedagogisch leider Paul Antkowiak maakte ze zich deze vaardigheid eigen. "Ik hoefde maar op een knop te drukken en de programma's kwamen er uit! ".

Er zijn in de loop der jaren veel directeuren geweest, de enige constante was mevrouw Heuvelman. Ze was er vanaf het begin bij geweest en kende de hele geschiedenis, zij was de "doorgaande lijn".

"Die muziekschool was mijn hele leven", zegt ze, verzonken in herinneringen.

"Toen ik er twaalf en een half jaar was kreeg ik bonbons en bloemen.

Bij twintig jaar een receptie en een poëziealbum waar iedereen iets in had geschreven.

Bij vijfentwintig jaar een fotoalbum en een receptie, maar dat was in 1991 en toen ben ik met pensioen gegaan."

En wat heeft mevrouw Heuvelman daarna gedaan?

Ze heeft zich geen minuut verveeld. Samen met haar man heeft ze gereisd, en veel gefietst, en alle boeken gelezen die er nog lagen. Ze heeft voor haar kleinzoon gezorgd zodat zijn ouders konden werken, en een bijzondere band met hem opgebouwd.

Helaas is in 2006 haar echtgenoot overleden. Bij die gelegenheid heeft ze gemerkt welke fijne burens, vrienden en familie ze heeft. Ze bezoekt haar kinderen en kleinkinderen, zodat het beslist niet eenvoudig is een afspraak met haar te maken!

Natuurlijk volgt ze de geschiedenis van de muziekschool en weet ze dat die in 1999 verplaatst is naar de achterkant van het Isala Theater, aan de Duikerlaan.

Soms gaat de telefoon en is het iemand uit die tijd, dan kan het wel een uurtje duren voor het gesprek is afgelopen en wordt er veel gelachen.

Weet je nog van die orgelleraar die altijd dat kleine, dikke hondje bij zich had?

Toen er een meisje bang werd omdat hij ging blaffen zei hij: "Wees maar niet bang hoor, hij heeft net en meisje opgegeten, dus nou heeft hij geen honger meer".

En die lange, verlegen jongeman, waarvan de anderen vertelden dat hij eens op het conservatorium een raam dicht moest doen. Toen hij na een kwartier nog met zijn arm omhoog stond zei de docent: "Je mag wel gaan zitten, hoor! ".

Maar dat kon hij niet, want zijn vingers zaten tussen het raam! .

"Ik kan er wel een boek over schrijven", Zegt mevrouw Heuvelman.

Opgetekend door Wil van Kooij- Seinstra. 29 januari 2008.